

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. Севлиево, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЕВЛИЕВО в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Биляна Д. Коева

при участието на секретаря Ивелина Ат. Цонева
като разглежда докладваното от Биляна Д. Коева Гражданско дело №
20224230100633 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на „Банка ДСК“ АД срещу С. К. И. и М. Й. Д., с която са предявени по реда на чл.422, ал.1 ГПК, установителни искиове с правно основание чл. чл.430, ал.1 и ал.2 ТЗ и чл.79, ал.1 ЗЗД, че ответниците дължат солидарно на ищеца по договор за кредит за текущо потребление от 10.02.2020 г., сумата 9 888,02 лева – главница, сумата 746,49 лв. – договорна (възнаградителна лихва) за периода 11.10.2020 г. до 29.09.2021 г., сумата 28,91 лв. – лихвена надбавка за забава върху просрочената главница за периода от 11.10.2020 г. до 29.09.2021 г. и сумата 390,56 лв. – разсрочена договорна лихва за периода от 10.04.2020 г. – 10.09.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417 ГПК от 07.140.2021 г. по ч.гр.д.№ 1189/2021г. на Районен съд Севлиево.

Ищецът твърди, че с договор за кредит за текущо потребление от 10.02.2020 г. е предоставил на ответницата С. К. И. сума в размер на 10 000 лв. със срок на издължаване 120 месеца считано от датата на неговото усвояване, като ответницата се задължила да погасява кредита на равни месечни вноски на 10-то число от месеца, съгласно приложения към договора погасителен план. Ищецът твърди, че с договора е уговорено, че кредитът се олихвява с променлив лихвен процент, като е указано, че максималният размер, до който може да достигне лихвения процент в резултат от неизпълнение на Условиата е променлив лихвен процент, приложим по стандартни

потребителски кредити, в размер на референтен лихвен процент към съответната дата и фиксирана стандартна надбавка в размер на 13,300 %. Ищецът твърди, че за задълженията на ответницата солидарно се е задължила да отговаря в качеството си на поръчител на другата ответница М. Д., като към датата на сключване на договора за кредит „Банка ДСК“ АД е сключила договор за поръчителство с М. Д., който обезпечава изпълнението на договора за кредит на ищеца със С. И.. Сочи се, че съгласно извлечение от сметка, уговореният кредит е усвоен на 10.02.2020 г. и сумата е преведена по разплащателната сметка на ответника. Поддържа се, че поради обявеното извънредно положение във връзка с КОВИД – пандемията на 22.05.2020 г., с ответника е подписано Допълнително споразумение към договора и е уговорен гратисен период от 6 м. за заплащане на лихва и главница, който се прилага от 10.04.2020 г., а срокът за погасяване на кредита се удължава с 6 месеца и става 10.08.2030 г. Твърди се, че размерът на лихвения процент се е запазил за оставащия срок на договора – 7,99 % годишно и във връзка със споразумението е отсрочена договорна лихва в размер на 390,56 лв. натрупана за периода 10.04.2020 г. – 10.09.2020 г. Ищецът поддържа, че в срока за издължаване на кредита и въпреки предоставеното облекчение в заплащането му, е допуснато забавяне на задължението за връщане на кредита на месечни вноски на определените падежи и размер. Сочи, че в чл. 18.1 от общите условия към кредита е предвидено, че при забавяне на плащането на месечната вноска от деня, следващ падежната дата определена в договора (10-то число) частта от вноската, представляващо главница се олихвява с договорения лихвен процент, увеличен с надбавка за забава в размер на 10 процентни пункта, като неизпълнението е продължило до датата на подаването на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение и изп.лист на 30.09.2021 г., до който момент се начислявала лихвената надбавка за забава върху просрочената главница. Ищецът поддържа, че е обявил кредита за предсрочно изискуем на 30.09.2021 г., и на същата дата е подадено заявлението по чл. 417 ГПК, като така е изпълнено изискването на чл. 60 ЗКИ. Ищецът моли съда да уважи предявените иски и да присъди сторените по делото разноски.

Ответникът С. К. И., чрез назначения си особен представител – ** С., депозира отговор, с който оспорва предявените иски. Заявява възражение, че ищецът не твърди и не доказва, че представлява финансова институция по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗКИ, поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, което би го определило като кредитор по смисъла на чл., 9, ал. 4 ЗПК. В отговора се релевират доводи, че по делото няма данни усвоен ли е кредита, кога и в какъв размер, няма данни има ли погасени и непогасени месечни вноски, техния размер и брой, за какъв период от време. Излагат се съображения за недействителност на договора, поради противоречие с разпоредби на ЗПК, като в представения от ищеца договор за кредит не е посочен нито постоянния, нито настоящия адрес на потребителя, липсва

индивидуализация на кредитополучателя, липсват и съществени реквизити на договора – чл. 13 не е посочен мобилен телефон, а на ред 39 от стр.1 е добавен текст, неясно от кого и кога, с химикал, с цифри – надбавка в размер на 13.30 %. Сочи се, че в договора представен от ищеца не се съдържа погасителен план, а по делото били представени погасителни планове, не било цитирано в договора „Приложение“ № 1 и погасителният план не бил посочен като неразделна част от договора за кредит съобразно чл. 21 от договора. Ответникът поддържа, че договорът за кредит противоречи и на императивното изискване на чл. 10, ал. 1 ЗПК, поради което бил недействителен. Излагат се съображения и за наличие на неравноправни клаузи в договора, сочи се, че договорът е бланков и не е бил предмет на предварително договаряне между страните, както и че липсва ясно разписана методика за формиране на годишния лихвен процент. Ответникът, чрез назначения си особен представител, навежда доводи, че липсва надлежно уведомление за предсрочна изискуемост, като в поканата по реда на чл. 47 ГПК липсвало описание на падежа, размера на вноските, лихвите или заемните такси или размера на дължимото, разбито по пера. С оглед изложеното моли исковете да бъдат отхвърлени.

Ответникът М. Й. Д., чрез назначения си особен представител – ** Р., депозира отговор на исквата молба, с който оспорва предявените искове. Поддържа, че в процесният договор липсвали индивидуализиращи кредитора белези, като в Търговския регистър и РЮЛНЦ такъв субект не съществувал, сочи че договорът за поръчителство бил бланкетен. Поддържа, че поръчителят не бил надлежно уведомен за предсрочната изискуемост на кредита, като в поканата се твърди, че М. Д. била в забава за погасяване на някакви свои задължения по сключен с „Банка ДСК“ договор за кредит, какъвто не съществувал. Излагат се съображения, че по делото липсвали доказателства Банката да е изпълнила задълженията си по чл. 5, ал. 1 – ал. 6 от ЗПК и потребителят да е получил стандартен европейски формуляр, изготвен съгласно ЗПК. Ответникът, чрез особения си представител, поддържа, че представеният договор бил бланков и не е бил предмет на предварително договаряне между страните и че ответникът не е имал възможност да влияе върху съдържанието му, като съществува и дописване на ръка. Посочено е, че липсвала ясно разписана методика за формиране на годишния лихвен процент. Искането към съда е да отхвърли предявените искове.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното:

Приет е като писмено доказателство по делото Договор за кредит за текущо потребление от 10.02.2020 г., по силата на който „Банка ДСК“ ЕАД отпуска на кредитополучателя С. К. И. кредит за текущо потребление в размер на в размер на 10 000 лева със срок на издължаване на кредита 120 месеца, считано от датата на неговото усвояване. Съгласно чл. 7 от договора, падежна дата за издължаване на месечните

вноски е 10 –то число на месеца. Съгласно чл. 8 от договора, кредитът се олихвява с променлив лихвен процент в размер на 7,99 % годишно или 0,02 % на ден, формиран от стойността на референтен лихвен процент, представляващ индикатор „среден лихвен процент по салда срочни депозити в лева на домакинства, със срок над 1 ден до 2 години“ 0,150 %, който при отрицателна стойност се приема със стойност нула, и фиксирана преференциална надбавка в размер на 7,840 %. Съгласно чл. 9 от сключения договор, годишният процент на разходите по кредита е 9,36 % ГПР, който може да бъде променян при предпоставките, предвидени в Общите условия.

По делото са представени Общи условия за предоставяне на кредити за текущо потребление. В чл. 18.1 от ОУ е предвидено, че при забавяне на плащането на месечната вноска от деня, следващ падежната дата определена в договора, частта от вноската, представляваща главница се олихвява с договорения лихвен процент, увеличен с надбавка за забава в размер на 10 процентни пункта. Съгласно чл. 18.2 от ОУ, при допуснатата забава с плащанията на главница и/или лихва над 90 дни, целият непогасен остатък от главницата става предсрочно изискуем.

По делото е представен договор за поръчителство от 01.02.2020 г., по силата на който М. Й. Д., в качеството ѝ на поръчител по сключения договор за кредит за текущо потребление се е задължила да обезпечава изпълнението на задълженията на кредитополучателя С. К. И. към „Банка ДСК“ ЕАД.

По делото е представен погасителен план, в който са обективирани дължимите суми по месеци за главница, лихва и застраховка.

По делото е представено допълнително споразумение между ищеца и С. К. И. от 29.04.2020 г. към Договор за потребителски кредит от 10.02.2020 г., съгласно което поради обявеното извънредно положение във връзка с КОВИД – пандемията е уговорен гратисен период от 6 месеца за заплащане на лихва и главница, който се прилага от 10.04.2020 г., а срокът за погасяване на кредита се удължава с 6 месеца и става 10.08.2030 г. Съгласно споразумението, размерът на лихвения процент се е запазил за оставащия срок на договора – 7,99 % годишно.

По делото е представено допълнително споразумение между ищеца и М. Й. Д. от 29.04.2020 г. към Договор за потребителски кредит от 10.02.2020 г., съгласно което поръчителят се съгласява с догорения между кредитора и кредитополучателя гратисен период и задълженията, произтичащи от него.

От представените по делото два броя уведомления /л. 9 и л. 12/, се установява, банката е обявила кредита за предсрочно изискуем.

От заключението на ССЧЕ, се установява, че кредитът е усвоен от кредитополучателя С. К. И. на 10.02.2020 г. чрез превод в размер на 10 000 лв. по банковата сметка на кредитополучателя № 26355700. Задължението на кредитополучателя към датата на изготвяне на заключението е 9888,02 лв. – главница,

746, 49 договорна лихва за периода от 11.10.2020 г. до 29.09.2021 г., 28,91 лв. – надбавка върху просрочената главница от 11.10.2020 г. до 29.09.2021 г., 390, 56 лв. – разсрочена договорна лихва от 10.04.2020 до 10.09.2020 г. Вещото лице е посочило, че кредитът е сключен при лихвен процент 7,99 %, като за периода от сключването на договора за кредит до датата на подаване на заявлението по чл. 417 са настъпили следните промени: от 15.07.2020 г. – 9,97 %, от 15.01.2021 г. – 7,95 %, от 15.07.2021 г. – 7,93 %.

Настоящият съдебен състав кредитира приетото по делото заключение по допуснатата ССЧЕ като компетентно изготвено, с необходимите знания и умения и обосновано. Същото не е оспорено и от страните в производството и съответства на останалия събран по делото доказателствен материал.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Ищецът основава вземанията си на приложения към исковата молба договор за кредит за текущо потребление . По така предявените искове в тежест на ищеца е да докаже, че по силата на валиден договор за банков кредит, обезпечен с валиден договор за поръчителство в тежест на кредитополучателя и поръчителя е възникнало задължение за връщане на заетата сума в размер на процесната, както и за заплащане на договорна лихва и такси по договора в претеднираните размери. В тежест на ищеца е да докаже и, че поради неплащане на месечни вноски, е настъпила предсрочна изискуемост на остатъка от кредита, за което надлежно е уведомил ответниците.

Съобразно изложеното от фактическа страна, то не е налице съмнение, че между "Банка ДСК" ЕАД като заемодател и С. К. И. като заемател, е възникнало правоотношение по повод предоставянето на кредит в размер от 10 000 лева. Изпълнението на задълженията по кредитното правоотношение е обезпечено чрез поръчителство от лицето М. Й. Д.. От приетото по делото заключение по изготвената ССЧЕ се установява, че посочената сума е усвоена от заемателите по банкова сметка на С. К. И..

От службено извършена справка в ТР се изяснява се и че заемодателят е банкова финансова институция по смисъла на ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Същевременно, ответниците са физически лица, което им придава качеството на потребители на финансова услуга. Предвид това, приложение ще намерят не само общите норми на Закона за задълженията и договорите и Търговския закон, но и особените правила на Закона за защита на потребителите.

По отношение дължимостта на главницата: съобразно нормата на чл. 430, ал. 1 ТЗ, с договора за банков кредит банката се задължава да отпусне на заемателя парична

сума за определена цел и при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. Както бе посочено и по-горе, не съществува съмнение, че договореният по силата на договора от 10.02.2020 г. паричен ресурс е усвоен от ответника. Предвид това, то е възникнало корелативното задължение, предоставената сума да бъде върната съобразно уговореното.

В тази връзка не се споделят възраженията на процесуалния представител на ответника С. И. за противоречие на сключения договор с чл. 9 ЗПК. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗПК, с договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Законът въвежда императивни изисквания относно формата и съдържанието му, посочени в чл. 10 и чл. 11 от ЗПК. Разпоредбата на чл. 22 ЗПК сочи, че когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и т.20 и ал. 2 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен. При извършена служебна проверка относно действителността на процесния договор и като взе предвид наведените в тази насока правни доводи от особения представител на ответника С. И., съдът на М., че при сключването му е спазена изискуемата по чл. 10, ал. 1 ЗПК писмена форма на хартиен носител и е използван подходящ и четим шрифт, като последното е видно с просто око и не са необходими специални знания за установяването му. Договорът съдържа необходимите реквизити: дата, място на сключване, индивидуализация на страните, срок, вид на предоставения кредит, общ размер и начин на усвояването му, размер на ГЛП, информация относно размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, като в чл. 9.1 от подписаните от ответника общи условия детайлно е посочено как се форм. ГПР. Съобразно изложеното, доводите на особения представител на ответника И. в този смисъл се явяват несъстоятелни.

Досежно предсрочната изискуемост:

С Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 18 се прие, че в хипотезата на предявен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК за вземане, произтичащо от договор за банков кредит с уговорка, че целият кредит става предсрочно изискуем при неплащането на определен брой вноски или при други обстоятелства, и кредиторът може да събере вземането си без да уведоми длъжника, вземането става изискуемо с неплащането или настъпването на обстоятелствата, след като банката е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната му изискуемост. Ако предсрочната изискуемост е уговорена в договора при настъпване на определени обстоятелства или се обявява по реда на чл. 60, ал. 2 от Закона за кредитните институции, правото на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем следва да е упражнено преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като банката - кредитор трябва да е уведомила

длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита. Съгласно дадените разяснения в мотивите към [т. 18 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ОСГТК](#) на ВКС предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в [чл. 20а, ал. 2 ЗЗД](#), настъпва с волеизявление само на едната страна и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на [чл. 60, ал. 2 ЗКИ](#) предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ.

В [решение № 6 от 4.04.2019 г. по т. д. № 917/2018 г. на ВКС](#), I т. о. е дадено разрешението, че волеизявлението на кредитора може да е обективизирано не само в нарочно писмо/уведомление, нотариална покана или в исковата молба. Посочено е, че съдебната практика е последователна досежно липсата на строги изисквания към документа, в който обявяването по [чл. 60, ал. 2 ЗКИ](#) се съдържа, т. е. дали уведомлението до длъжника изхожда пряко от банката-кредитор или то е възпроизведено от трето лице. Преценката дали документът, на който се позовава страната, съдържа недвусмислено и конкретно волеизявление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем е въпрос по същество, който може да бъде различно разрешен в рамките на всеки отделен спор. В настоящия случай, видно от връчените от ЧСИ покани-уведомления от ищеца (л.8 и л. 11) е видно, че последният недвусмислено е заявил, че кредитът е станал предсрочно изискуем.

Съгласно [чл. 18, ал. 5 ЗЧСИ](#) частният съдебен изпълнител може да връчва всякакви покани, съобщения и отговори във връзка с гражданскоправни отношения, като съгласно [чл. 43 ЗЧСИ](#), ЧСИ може да възложи на служител в неговата кантора да връчва призовки, съобщения и книжа при условията и реда на ГПК - [чл. 37](#) - [чл. 58 ГПК](#). С цитираните разпоредби на ЧСИ и на негови служители, на които ЧСИ е възложил връчването на призовки и съобщения, е призната официална удостоверителна компетентност във връзка с действия по връчване на частноправни документи. На длъжника е осигурена възможност да получи книжата за връчване в 2-седмичен срок в кантората на ЧСИ, но последният не се е явил, поради което ЧСИ приема, че съобщението за обявяване на предсрочна изискуемост е връчено по реда на [чл. 47 ГПК](#). Доколкото както ЧСИ, така и лицето, на което ЧСИ е възложил изпращане на съобщения и призовки са с призната от закона официална удостоверителна компетентност относно действията за връчване на призовки и съобщения, изготвените от тях документи във връзка с тези действия, ако са изготвени по установените ред и форма имат материална доказателствена сила и се считат за

верни до доказване на противното по реда на [чл. 193 ГПК](#). Съдът намира, че отразените в разписка към уведомление действия на призовкаря на ЧСИ удостоверяват, че действително са изпълнени всички предпоставки за връчване на съобщения по реда на [чл. 47 ГПК](#), поради което съдът на М. връчването на съобщението за обявяване на предсрочна изискуемост до ответниците за редовно. По отношение на получаването на уведомление за предсрочна изискуемост следва да се приложи фикцията на [чл. 47 ГПК](#), като се приеме, че уведомлението е получено от кредитополучателя. Поради това и доколкото се установяват всички предпоставки за редовно и валидно обявяване на предсрочна изискуемост, следва да се приеме за установено, че е настъпила предсрочна изискуемост преди датата на подаване на заявлението по [чл. 417 ГПК](#).

Във връзка с направените възражения от особения представител на ответницата И., следва да се отбележи, че законът не предпоставя изисквания към съдържанието на уведомлението за предсрочна изискуемост – достатъчно е с получаването му на длъжника да стане ясно, че предвид неизпълнението му е изгубил преимуществото да върне заетата сума на части. [Чл. 60, ал. 2 ЗКИ](#) определя съдържанието на извлечението от сметка, въз основа на което банката може да се снабди със Заповед за изпълнение и Изпълнителен лист по [чл. 417 ГПК](#), не и съдържанието на уведомление за предсрочна изискуемост.

Съобразно изложеното, съдът намира, че волеизявлението на Банката за обявяване на кредита за предсрочно изискуем е достигнало, както до длъжника, така и до поръчителя.

Доколкото по делото не бе установено от ответниците да е налице погашение на главницата и, то искът с правно основание [чл. 422, ал. 1 ГПК](#), вр. [чл. 430, ал. 1 ТЗ](#) следва да бъде уважен за сумата от 9 888,02 лева – дължима главница съобразно заключението по допуснатата ССЧЕ.

По отношение на претенцията за възнаградителна лихва: съобразно нормата на [чл. 430, ал. 2 ТЗ](#), заемателят плаща лихва по кредита, уговорена с банката. В случая, видно от съдържанието на [чл. 6](#) от договора кредитът се олихвява с променлив лихвен процент, който към датата на сключване на договора за кредит бил 7,99 % годишно или 0,02 % на ден. Следва да се приеме, че обикновеният потребител е известен за посочения конкретен размер на лихвения процент с посочването на конкретно число на размера на начисляваната годишна лихва. При липса на индивидуално договаряне на клаузата, ако се установи, че банката едностранно определя лихвения процент и не може потребителят-кредитополучател да влияе индивидуално върху съдържанието на договора, в случая конкретно върху размера на възнаградителната лихва, при сключване на договора, то се извършва преценка дали клаузата е неправомерна. Преценката в този случай се прави с оглед критериите, посочени в [чл. 3, пар. 1](#) и [чл. 5](#)

от [Директива 93/13](#), с оглед конкретните обстоятелства по делото като се прецени дали конкретната клауза отговаря на изискванията за добросъвестност, равнопоставеност и прозрачност, установени в Директивата. Но с чл. 4 от Директивата е създадено едно изключение от преценката за неравноправния характер на договора, а именно когато клаузата е свързана с основния предмет на договора и съответствието на цената и възнаграждението от една страна, и доставените услуги от друга, при условие, че тези клаузи са изразени на ясен и разбираем език. Не е неравноправна клаузата, ако се установи, че макар и едностранно от банката да е определен лихвеният процент, то това е станало ясно и на разбираем език, както граматически, така и смислово, и с точно значение на икономическите резултати за потребителя. Определянето на лихвения процент от банката и приемането му от потребителя е необходимо да бъде при прозрачно определяне и достатъчна информация за конкретния процент към момента на сключване на договора и приложението на този конкретен размер на лихвата за целия период на договора. Съгласно задължителната практика на СЕС клаузата следва да е ясна и разбираема, както от гледна точка на използвания език и граматика, така и от гледна точка на икономическо и финансово значение. Освен това с оглед задължителните решения на СЕС ([решение C-143/13](#), [C-26/13](#), [съединени C-96/16 и C-94/17](#)) по приложението на [чл. 4, пар. 2 от посочената Директива](#), когато клаузите в договора са написани на ясен и разбираем език и ясно са посочени всички разходи и разноси в тежест на потребителя и плащания, които следва да извърши като кредитополучател, е налице изключение на приложението на системата на защита на потребителите (според използваната терминология в решенията). Това означава, че към момента на сключване на договора между банката и потребителя, когато е ясна клаузата относно размера на редовната лихва върху главницата, която представлява възнаградителна лихва, както и на всички други разходи по кредита, преценката е дали тази клауза е ясна за обикновения потребител, написана е на достъпен и ясен език и ясно разписва задълженията на потребителя. Установи ли това, съдът не прави преценка за неравноправния ѝ характер. С оглед на така посоченото задължително тълкуване от СЕС е и константна практика на Върховния касационен съд, изразена в решение № 98 от 25.07.2017 г. по т. д. 535/2016 г. на ВКС, I ТО, с което е прието, че индивидуално уговорена клауза в потребителски договор, която не е била изготвена предварително, или дори и да е била изготвена предварително от търговеца или доставчика, потребителят е могъл да изрази становище доколкото при достатъчно информиран избор я е приел. Клаузите, които не са индивидуално уговорени подлежат на преценка от гледна точка на неравноправен характер само, ако не са изразени ясно и разбираемо, както от граматическа гледна точка, така и от пораждане на права и задължения, така че потребителят да може да установи възникващите за него задължения. В настоящия случай липсва отклонение от това правило в сключения договор. Клаузата на чл. 8 от договора е ясна, като е разписана методиката на

определяне на лихвения процент. В случая са изпълнени очертаните по-горе критерии за неприложимост на правилата за неравноправност на клаузите при липса на индивидуално договаряне. Още повече, че съобразно заключението на вещото лице по изслушаната ССчЕ лихвата е била променяна като е била единствено намалявана.

Съобразно изложеното, искът с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 430, ал. 2 ТЗ следва да бъде уважен за дължимите суми за лихви, а именно: договорна лихва в размер на 746, 49 лв. за периода 11.10.2020 г. до 29.09.2021 г, надбавка върху просрочената главница от 11.10.2020 г. го 29.09.2021 г. – 28, 91 лв. и разсрочена договорна лихва от 10.04.2020 г. до 10. 09.2020 г. – 390, 56 лв. съобразно заключението по допуснатата ССчЕ.

По отношение на отговорността на втория ответник – М. Д. – поръчител по договора за кредит, съдът намира следното:

С договора за поръчителство поръчителят се задължава да отговаря за едно чуждо задължение - задължението на главния длъжник. Поръчителят обещава същия резултат, който и главният длъжник следва да осъществи. Предмет на поръчителството е благото, към което е насочен интересът на кредитора - престацията на поръчителя. Той е идентичен с предмета на главния дълг. Договорът за поръчителство обаче създава отделна облигационна връзка между кредитора и поръчителя, различна от тази между кредитора и главния длъжник.

В настоящия случай, видно от представения договор за поръчителство, ответницата Д., се е задължила да обезпечи задълженията на ответницата И. по сключения от последната договор за кредит. В представеният договор за поръчителство ясно и недвусмислено са посочени лицата между, които е сключен, както и в обезпечение на кое задължение е сключен. Противно на твърденията на особения представител на ответницата Д., в договора надлежно са индивидуализирани страните, като посочването на наименованието на кредитора „Банка ДСК“ ЕАД в достатъчна степен индивидуализира страната по договора, като е ирелевантно обстоятелството, че е посочено гр. Севлиево до наименованието на кредитора, доколкото договорът е сключен именно в гр. Севлиево, в същия е индивидуализиран надлежно договорът за кредит, който се обезпечава с поръчителството. Следва да се отбележи, че за валидността на договора за поръчителство е необходимо да съществува на общо основание съгласие между поръчителя и кредитора относно съществените му елементи. По необходимост те съвпадат със съществените елементи на договора между кредитора и главния длъжник. В случая в договора изрично е посочено, че се поема поръчителство за договор за кредит за текущо потребление от 10.02.2020 г. и Общите условия към него, сключен между „Банка ДСК“ ЕАД и С. К. И. за сумата от 10 000 лв. за срок от 120 месеца при променлив лихвен процент. По този начин съдът наМ., че задължението, за което се поема поръчителството, както и страните по него са

индивидуализирани надлежно.

Неоснователно е и възражението на особения представител на ответника поръчител, че договорът е недействителен на основание чл. 22 и 24 от ЗПК, поради липсата на подписан от кредитополучателя стандартен европейски формуляр. Съгласно чл. 12 от договора с подписването му кредитополучателя е заявил, че му била предоставена своевременно преддоговорна информация по чл. 5 от ЗПК, както и общите условия за предоставяне на кредит за текущо потребление на физически лица с оглед вземане на инфорМ.но решение за сключване на договора. Ето защо съдът наМ., че при сключване на процесния договор не са били нарушени изискванията на чл. 5, ал. 1, ал. 2 и ал. 7 от ЗПК. Горното се потвърждава и от приложените в изисканото кредитно досие документи – Декларация от С. К. И. (л. 129), Условия по стандартен кредит за текущо потребление, обезпечен със залог на вземане по сметка (л. 127), кредитно предложение входящ № 4595806 (л. 140), искане за потребителски кредит (л. 155).

Следва да се посочи, че с тълкувателно решение № 5 от 21.01.2022 г. на ВКС по тълк. д. № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС се прие, че при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост. Разяснено е, че при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да се раздели на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. Поради липса на самостоятелно /извън това на главното задължение/ основание за плащане на отделните вноски, техният падеж е ирелевантен за приложението на чл. 147, ал. 1 ЗЗД. С оглед задължителните указания по посоченото тълкувателно решение за преценката досежно преклузивния срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД, за който съдът следи служебно, от значение се явява датата на обявяване на остатъка от дълга по договор за кредит за предсрочно изискуем. В настоящия случай, както вече беше посочено, кредитът е бил надлежно обявен за предсрочно изискуем на 30.06.2021 г. (съобразно представените по делото уведомления), а заявлението по чл. 410 ГПК е депозирано в съда на 06.10.2021 г. – тоест, срокът по чл. 147, ал. 1 ЗЗД не е изтекъл.

Съобразно гореизложеното, предявените установителни искиове се явяват основателни и доказани и следва да бъдат уважени.

По отношение на разноските:

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, то се поражда право на разноски в полза на ищеца. Ищцовото дружество се представлява от юрисконсулт,

поради което на основание чл. 78, ал. 8 ГПК има право на присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение, определено от съда. Съгласно посочената разпоредба размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер на съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 лв. до 300 лв. Съдът намира, че с оглед фактическата и правна сложност на делото, следва да се определи възнаграждение в размер на 100 лв. Затова в полза на ищеца следва да се присъдят разноси пред първата инстанция в общ размер от 4122,64 лева, от които: 223,84 лева – държавна такса, 350 лева – депозит за съдебно-счетоводна експертиза, 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение, 3448,80 лв. - депозит за възнаграждения на назначените особени представители по чл. 47, ал.6, предл.2 ГПК на ответника. В общата сума на дължимите разноси следва да се включат и разноските в заповедното производство в размер на 223,84 лева и 150 лева – юрисконсултско възнаграждение, тъй като на основание т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС за тях съдът дължи изрично произнасяне с осъдителен диспозитив.

Така мотивиран, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че ответниците **С. К. И., ЕГН: *****, с адрес: **, и М. Й. Д., ЕГН: ******* дължат солидарно на **"Банка ДСК" АД, ЕИК 121830616**, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска“ № 19 по предявените иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, следните суми: сумата от **9 888,02 лева** /девет хиляди осемстотин осемдесет и осем лева и две стотинки/ – главница, дължима по Договор за кредит за текущо потребление от 10.02.2020 г., сключен между страните, вземанията по който са обявени за предсрочно изискуеми, сумата от **764,49 лева** /седемстотин шестдесет и четири лева и четиридесет и девет стотинки/ – договорна лихва за периода 11.10.2019 г. – 29.09.2021 г., сумата от **28,91 лева** /двадесет и осем лева и деветдесет и една стотинки/ – лихвена надбавка за забава върху просрочената главница за периода 11.10.2020 г. – 29.09.2021 г., сумата от **390,56 лева** /триста и деветдесет лева и петдесет и шест стотинки/ - разсрочена договорна лихва за периода от 10.04.2020 г. – 10.09.2020 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК № 669/07.10.2021 г. по ч. гр. д. № 1189/2021 г. по описа на Районен съд Севлиево.

ОСЪЖДА С. К. И., ЕГН: ***, с адрес: **, и М. Й. Д., ЕГН: ******* да заплатят на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на **"Банка ДСК" АД, ЕИК 121830616**, сумата от общо 4496,48 лева /четирихиляди четиристотин деветдесет и шест лева и

четиридесет и осем стотинки/, представляващи съдебно деловодни разноси, от които сумата от 4122,64 лева, представляваща съдебно деловодни разноси пред първата инстанция и сумата 373,84 лева, представляваща разноси в заповедното производство, сторени по ч. гр. д. № 1189/2021 г. по описа на Районен съд Севлиево.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Габрово в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Севлиево: _____